

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 7C/159/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115209098
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2016:8115209098.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v právnej veci žalobcu: L. Y., V.. XX.X.XXXX, P. E. XX, zastúpený: JUDr. Gábor Száraz, advokát, so sídlom Stará Ľubovňa, Garbiarska 20 p r o t i žalovanej: SR-Generálna prokuratúra SR, so sídlom Bratislava Štúrova 2, IČO: 00166481, o náhradu škody takto

rozhodol:

Z a s t a v u j e konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania za obdobie od 16.4.2015 do 13.9.2015.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 2.653,60 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,05% ročne od 14.9.2015 do zaplatenia a trovy konania vo výške 824,15 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu, z toho trovy právneho zastúpenia vo výške 804,15 Eur, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca žalobou zo dňa 16.4.2015 sa domáhal náhrady škody voči štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, ktoré bolo začaté vznesením obvinenia, proti ktorému podal sťažnosť, ktorú však prokurátor zamietol. Následne bola podaná na neho obžaloba a rozsudkom Okresného súdu v Prešove bol uznaný vinným z daného prečinu a až rozsudkom Krajského súdu v Prešove bol spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Žalobou si uplatnil náhradu škody predstavujúcu zaplatené trovy obhajoby vo výške 2.653,60 Eur. V žalobe označil dva ústredné orgány oprávňujúce konať za štát a to Ministerstvo vnútra SR a Generálnu prokuratúru SR. Tieto orgány, ale aj Ministerstvo spravodlivosti SR požiadali listami zo dňa 11.3.2015 o predbežné prerokovanie jeho nároku, ale bezúspešne. Žiadal priznať aj úroky z omeškania zo žalovanej sumy vo výške 5,05% ročne od 16.4.2015 do zaplatenia. V priebehu konania však v tejto časti žalobu o úroky z omeškania za obdobie od 16.4.2015 do 13.9.2015 zobral späť, s čím súhlasil aj žalovaný.

Generálna prokuratúra SR aj Ministerstvo vnútra SR nesúhlasili s tým, že by boli oprávnení v tejto veci konať za štát. Generálna prokuratúra poukázala na to, že uznesenie o vznesení obvinenia je účinné už jeho vydaním a preto prokurátor nemôže zabrániť jeho účinkom. Zamietnutie sťažnosti a podanie obžaloby nezakladá príslušnosť prokuratúry podľa zákona. Žiadne z rozhodnutí, ktoré bolo vydané v rámci trestného konania nebolo zrušené pre jeho nezákonnosť. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len preto, že v čase vydania existovala pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu, avšak táto neskôr sa nepotvrdila. Aj keď judikatúra ustálila, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, tento záver nemožno prijímať bezvýhradne, pretože vždy treba prihliadať na jednotlivé okolnosti prípadu. Prokurátor po skončení vyšetrovania nemá inú možnosť než podať obžalobu, pokiaľ z vykonaného dokazovania má za to, že skutok sa stal a napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. V danom prípade súd obžalobu prijal a teda považoval ju za dôvodne podanú. V konkrétnom prípade

súdy nemali pochybnosti o tom, že žalobca viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, pričom znalec ozrejmil, že mal v krvi minimálne 0,97‰ a maximálne 1,27‰ etylalkoholu. V takejto situácii by priznanie nároku bolo v rozpore s dobrými mravmi. Žalobcu už nemožno sťahť ani v priestupkovom konaní vzhľadom na uplynutie dvojročnej lehoty na prejednanie priestupku.

Ministerstvo vnútra SR vo svojom vyjadrení poukázalo na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 a zdôraznilo, že ide o procesnoprávne ustanovenie, v zmysle ktorého vzhľadom na skutočnosť, že prokurátor zamietol sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia a podal obžalobu, je orgánom oprávneným konať za štát Generálna prokuratúra SR.

Na výzvu súdu Generálna prokuratúra SR dňa 4.12.2015 po preštudovaní spisu 3T/35/2013 oznámila, že nemá námietky k vyčísleniu trov obhajoby predstavujúcich predmet tejto žaloby.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 23.10.2012, sťažnosťou žalobcu, uznesením Okresnej prokuratúry Prešov zo dňa 11.12.2012, obžalobou zo dňa 29.5.2013, trestným rozkazom Okresného súdu v Prešove č.k. 3T/35/2013-42, odporom žalobcu voči trestnému rozkazu zo dňa 28.6.2013, rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 3T/35/2013-134, odvolaním žalobcu zo dňa 16.5.2014, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 4To/22/2014-158, vyčíslením trov konania zo dňa 31.10.2014 s prílohami, hotovostným vkladom zo dňa 6.3.2015, žiadosťami o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 11.3.2015, oznámeniami Ministerstva vnútra SR, Generálnej prokuratúry SR, Ministerstva spravodlivosti SR, písomnými vyjadreniami účastníkov, spisom tohto súdu 3T/35/2013, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

Dňa 23.10.2012 vydal príslušník Okresného dopravného inšpektorátu v Prešove pod ČVS:ORP-260/DI-PO-2012 uznesenie o začatí trestného stíhania žalobcu za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona za ten skutok, že dňa 23.6.2012 viedol osobné motorové vozidlo Honda s EČ T. XXX D. po ulici J. L. K., kde sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla, následkom čoho niekoľkokrát zišiel z cesty a poškodil si vozidlo, pričom dychová skúška dopadla s pozitívnym výsledkom 1,11 mg/liter.

Žalobca voči tomuto uzneseniu podal dňa 17.11.2012 sťažnosť, tú však Okresný prokurátor v Prešove pod sp. zn. 3Pv 847/2012 dňa 11.12.2012 zamietol. Následne dňa 29.5.2013 bola podaná na Okresný súd Prešov obžaloba, o ktorej rozhodol Okresný súd v Prešove trestným rozkazom č.k. 3T/35/2013-42 zo dňa 17.6.2013. Žalobca bol ním uznaný vinným z daného prečinu a bol mu uložený podmienkový trest odňatia slobody ako aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá.

Voči tomuto trestnému rozkazu podal žalobca podaním zo dňa 28.6.2013 odpor. Následne vo veci boli nariadené viaceré pojednávania a dňa 27.3.2014 bol vyhlásený rozsudok pod č.k. 3T/35/2013-134, ktorým opäť bol žalovaný uznaný vinným zo spomínaného prečinu za ten skutok, že dňa 23.6.2012 viedol spomínané motorové vozidlo s hladinou najmenej 1,27‰ etylalkoholu v krvi. Bol mu uložený totožný trest ako v trestnom rozkaze.

Žalobca sa aj voči tomuto rozsudku odvolal podaním zo dňa 16.5.2014 a následne Krajský súd v Prešove rozsudkom 4To/22/2014-158 zo dňa 2.10.2014 žalobcu spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 2.10.2014.

Je potrebné uviesť, že žalobca počas celého trestného konania sa bránil tým, že svoje motorové vozidlo neriadil a riadila ho iná osoba. Prvostupňový súd však vyhodnotil všetky vykonané dôkazy predovšetkým výpovede svedkov a dospel k záveru, že žalobca sa predmetného skutku dopustil. K záveru o tom, že žalobca skutočne riadil motorové vozidlo a nie iná osoba, dospel aj odvolací súd. Napriek tomu žalobcu spod obžaloby oslobodil a to z dôvodu, že nebolo preukázané, aby v čase vedenia motorového vozidla žalobca mal v krvi najmenej 1‰ alkoholu, čo podľa ustálenej súdnej praxe predstavuje kvalifikačný moment pre prijatie záveru o spáchaní trestného činu v zmysle § 289 ods. 1 Trestného zákona. Vychádzal však z vykonaného znaleckého dokazovania, z ktorého vyplynul záver, že žalobca mal v krvi najmenej 0,97‰ alkoholu, a teda nebolo preukázané, že by táto hladina bola vyššia nad požadované 1‰. Preto žalobcu spod obžaloby oslobodil, pretože skutok, ktorý mu bol kladený za vinu, nie je trestným činom.

V celom trestnom konaní bol žalobca zastúpený advokátom, ktorý je jeho právnym zástupcom aj v tomto spore. Podaním zo dňa 31.10.2014 vyčíslil advokát žalobcovi ako svojmu klientovi trovy obhajoby vo veci 3T/35/2013 v celkovej výške 2.653,60 Eur. Generálna prokuratúra nemala voči tomuto vyčísleniu žiadne pripomienky, trovy považovala za účelné, preto s poukazom na § 120 ods. 3 O.s.p. toto vyčíslenie súd nepreskúmaval. Žalobca uvedené trovy advokátovi uhradil dňa 6.3.2015 hotovostným vkladom na jeho účet (č.l. 42).

Listami zo dňa 11.3.2015 žalobca vyzval Ministerstvo vnútra SR, Generálnu prokuratúru SR a Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie tohto nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 16.3.2015 oznámilo žalobcovi postúpenie žiadosti Generálnej prokuratúry SR ako oprávnenému orgánu.

Generálna prokuratúra SR dňa 20.3.2015 postúpila žiadosť Ministerstvu spravodlivosti SR a to isté a dokonca v ten istý deň urobilo aj Ministerstvo spravodlivosti SR, keď túto žiadosť postúpilo Generálnej prokuratúre SR.

Uplatnený nárok súd posúdil podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom od 1.1.2013.

Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

- a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak
 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,
- b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru,
 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo
 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

f) Prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým

bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 citovaného zákona právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 citovaného zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa ustálenej judikatúry oslobodzujúci rozsudok má podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1, v zmysle ktorého základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda pre nezákonnosť príslušným orgánom, nestačí vychádzať len z doslovného gramatického výkladu, ale je potrebné uplatniť aj logický výklad. Nemožno preto lipnúť na formálnom zrušení či zmene tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Ak má byť štát považovaný za materiálny právny štát (článok 1 ods. 1 Ústavy SR) musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým zasiahli do základných práv jednotlivca. V takejto situácii nie je totiž rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie nemalo byť proti nemu začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (napr. rozsudok NS SR 4MCdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010 alebo 4Cdo 183/2009 zo dňa 30.11.2009).

Odhliadnuc od toho, že súdy v tomto konkrétnom prípade si neosvojili obranu žalobcu spočívajúcu v tom, že motorové vozidlo neriadil on, nič nebránilo orgánom činným v trestnom konaní vykonať dokazovanie na nepochybné množstvo alkoholu v krvi žalobcu za účelom ustálenia, či skutočne žalobca sa dopustil

trestného činu kladeného mu za vinu. Súd ani v tomto prípade nevidí dôvod na odklon od doterajšej judikatúry (rozsudok Najvyššieho súdu SR 4MCdo 15/2009 zo dňa 18.8.2010).

Je potrebné si uvedomiť, že je irelevantné, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní nedošlo k porušeniu ustanovení Trestného poriadku. Nie je totiž podmienkou zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. porušenie právnej povinnosti orgánov štátu, ale rozhodujúca je skutočnosť, že žalobca bol trestne stíhaný za skutok, ktorý nebol trestným činom. Neposudzuje sa teda správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí a vedení trestného stíhania, rozhodujúci je výsledok trestného stíhania. Pri oslobodení spod obžaloby z dôvodu, že skutok, za ktorý bol žalobca stíhaný, nie je trestným činom, je bezvýhradne daná zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu, pričom ide o zodpovednosť objektívnu (napr. rozsudok NS ČR 25Cdo 1388/04 zo dňa 26.1.2005, 25Cdo 539/02 zo dňa 29.5.2002). Prípacom, keď proti poškodenému bolo vedené trestné stíhanie, pričom prvostupňový súd ho uznal vinným z trestného činu a druhostupňový oslobodil spod obžaloby taktiež z dôvodu, že skutok nebol trestným činom, sa zaoberal aj Ústavný súd ČR v náleze I.ÚS 367/99 zo dňa 6.2.2001. Vyslovil pritom záver, že sťažovateľ (pôvodne obžalovaný) má nárok na náhradu škody, keď uviedol nasledovné: „Ak došlo k zrušeniu odsudzujúceho rozsudku, je primerané, aby štát chápал nutné náklady na právne zastúpenie osoby neprávom odsúdenej ako náklady vynaložené v záujme právneho štátu samého“. Od týchto právnych záverov súd nevidí dôvod odkloniť sa ani s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 163/13, na ktorý poukázal žalovaný. Ústavným súdom posudzovaný prípad nebol skutkovo totožný s touto vecou, keďže išlo o prípad, kedy vyšetrovateľ na základe sťažnosti obvineného zastavil trestné stíhanie z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Predmetom posudzovania však bola otázka premlčania nároku na náhradu škody voči štátu, konkrétne plynutie objektívnej premlčacej lehoty. Ústavný súd len okrajovo (na strane 24) v jednom odseku uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, ak neskôr sa pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku nepotvrdila. Ústavný súd následne poukázal na to, že legálnym prostriedkom obvineného ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu. Súd pripomína, že v prípade riešenom na ústavnom súde obvinený podal sťažnosť proti vzneseniu obvinenia a následne bolo jeho trestné stíhanie zastavené. V tomto prípade však sťažnosť žalobcu bola zamietnutá a pokračovalo sa v jeho trestnom stíhaní a preto nejde o identické prípady.

Napriek tomu, že súdy v trestnom konaní uzavreli, že žalobca riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, nič to nemení na závere, že nemal byť trestne stíhaný tak, ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania. Žalobca v priebehu celého trestného stíhania, či už vo svojej prvej výpovedi alebo aj sťažnosti proti vzneseniu obvinenia poukazoval na to, že po riadení motorového vozidla a po jeho havárii požil ďalšie alkoholické nápoje. Možno uzavrieť, že žalobca sa síce dopustil protispoločenskej činnosti, keď riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, ale je potrebné vychádzať zo skutočnosti, že tento jeho skutok nebol trestným činom a že žalobca nemal byť trestne stíhaný. Súd preto dospel k záveru, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi jeho trestným stíhaním, ktoré bolo ukončené oslobodzujúcim rozsudkom. Škodu pritom predstavujú trovy obhajoby vo výške 2.653,60 Eur, ktoré súd považoval za účelne vynaložené. Keďže bola splnená aj podmienka predbežného prerokovania nároku, súd považoval za dôvodné žalobe vyhovieť.

Pri posúdení toho, ktorý orgán je oprávnený konať za štát je potrebné uviesť, že ustanovenie § 4 rozlišuje viaceré prípady škôd orgánmi verejnej moci a v nadväznosti na to aj viaceré orgánov konajúcich v mene štátu. Môže nastať situácia, že do úvahy by prichádzali viaceré orgány v zmysle citovaného ustanovenia, ale keďže žalovaným subjektom je stále štát, je logické, že v jednom spore o náhradu škody nemôžu vystupovať za štát viaceré orgány podľa § 4 citovaného zákona. Z toho dôvodu zákon rieši danú situáciu ustanovením § 4 ods. 1 písm. m/, podľa ktorého oprávneným orgánom je ten, na ktorom bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie a ak bola žiadosť podaná na viacerých príslušných orgánoch, je ním orgán, ktorý začal konať vo veci ako prvý.

V tomto prípade oprávneným orgánom je Generálna prokuratúra SR. Ministerstvo vnútra SR rozhodne ním nie je, keďže jeho oprávnenie by bolo dané len vtedy, ak by prokurátor sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia nezamietol a ak by nepodal obžalobu (§ 4 ods. 1 písm. b/ bod 1) čo nesporne splnené nebolo.

Čiastočne škoda bola spôsobená aj rozhodnutím súdu prvého stupňa, čo by viedlo k príslušnosti Ministerstva spravodlivosti SR, avšak žaloba voči nemu nebola podaná, preto ako prvý oprávnený orgán

začala konať vo veci Generálna prokuratúra SR, ktorá sa tým stala orgánom konajúcim v mene štátu podľa § 4 ods. 1 písm. m/ zákona č. 514/2003 Z.z..

O čiastočnom zastavení konania bolo rozhodnuté podľa § 96 ods. 1, 2 O.s.p.

Úspešnému žalobcovi bola priznaná aj náhrada trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Tieto predstavujú zaplatený súdny poplatok zo žaloby vo výške 20 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 804,15 Eur. Súd priznal odmenu za tieto úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby, písomné vyjadrenie zo dňa 8.7.2015, účasť na meritórnom pojednávaní dňa 9.3.2016 a účasť na pojednávaní, na ktorom došlo len k vyhláseniu rozsudku dňa 30.3.2016, súd nepriznal odmenu za uplatnený úkon právnej služby spočívajúci v písomnom vyjadrení zo dňa 25.5.2015, ktoré je len reakciou na uznesenie súdu obsahujúce poučenie o procesných právach a povinnostiach a teda nie je možné ho považovať za vyjadrenie vo veci samej. Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vychádzajúcej z hodnoty sporu 2653,60 Eur je 101,25 Eur. Odmena za účasť na pojednávaní, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku je s poukazom na § 13a ods. 4 vyhlášky len v rozsahu polovičnej odmeny a teda predstavuje 50,63 Eur. Úhrnne tak priznaná odmena je vo výške 455,63 Eur (4x 101,25 + 50,63). K odmene bol pripočítaný aj režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky, a to 3 x 8,39 Eur + 2 x 8,58 Eur. Priznané boli aj hotové výdavky vo výške cestovného za použitie osobného motorového vozidla právneho zástupcu žalobcu na pojednávania konané dňa 9.3.2016 a 30.3.2016 zo Starej Ľubovne do Prešova a späť. Spotreba vozidla je 5,6 liter/100km, takže za cestu vykonanú dňa 9.3.2016 cestovné v zmysle zákona č. 283/2002 Z.z. predstavuje 29,35 Eur (124 x 0,959 x 5,6):100 + (0,183 x 124) a za cestu zo dňa 30.3.2016 cestovné činí 29,22 Eur (124 x 0,94 x 5,6):100 + (0,183 x 124). Úhrnne tak cestovné predstavuje 58,57 Eur. Napokon súd priznal aj náhradu za stratu času v súvislosti s účasťou právneho zástupcu žalobcu na spomínané dve pojednávania a to s poukazom na 17 ods. 1 citovanej vyhlášky. Náhrada za stratu času prináleží za 4 polhodiny za každú zo spomínaných ciest a za každú polhodinu súd priznal sumu 14,30 Eur, takže za každú spomínanú cestu náhrada za stratu času predstavuje 57,20 Eur, úhrnne činí 114,40 Eur. Priznaná odmena s režijným paušálom, cestovnými výdavkami a náhradou za stratu času predstavuje 670,13 Eur (497,96 + 58,57 + 114,4) a napokon k tejto sume bolo pripočítané 20% DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky vo výške 134 Eur. Preto priznaná náhrada trov právneho zastúpenia predstavuje sumu 804,15 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.